

ECOUL HANGULUI

ANUL III, NR. 11

Director: LILIANA PÎNTEA

SFÂNTA MARIA

*Fecioara Maria e nume divin
Eu în fața Ei mă-nchin.
Ne-a dat nouă pe Iisus,
Iar acum Ea sunt Sus.*

*Noi de-aici de pe pământ,
Ne rugăm la chipu-i Sfânt
Cu credință și iubire
Și le cerem mântuire.*

*S-o iubim mult pe Maria,
S-apărăm ortodoxia.
Domnul iar va fi cu noi,
La Judecata de Apoi.*

*Noi atunci să-L primim
Așa ca-n Ierusalim.
S-avem suflete curate
Și spălate de păcate.*

*Atunci El s-ar bucura
Ne-ar trece de-a dreapta Sa
Fericiți cu toți vom fi,
Prin El ne vom mântui.*

Profesor, Mihai Doroftei

"ECOUL HANGULUI"

*Revistă culturală și de istorie,
2012
Anul III, numărul 11*

BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU

HANGU – NEAMȚ

**Fondator și Director revistă:
LILIANA PÎNTEA**

Mediatizare:

Prof. Vasile Marcoci

Foto: sursa Internet

**I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878**

Telefoane de contact:

Liliana Pîntea – 0722936339

Gavril Lupu – 0233/257524

**Toate materialele publicate în această
revistă sunt protejate potrivit Legii nr.
8/1996, actualizată, privind dreptul de
autor și drepturile conexe.**

**Potrivit art. 206 Cod Penal,
responsabilitatea pentru conținutul
articolelor publicate aparține autorilor.**

ARIPI SPRE LUMINĂ

”Creștin este cel care urmează lui Hristos pe cât e cu puțință oamenilor prin cuvinte și fapte și crede cu o cugetare dreaptă și neprihănită în Sfânta Treime.”

Cel ce iubește cu adevărat pe Domnul, cel ce se străduiește cu adevărat să ajungă la viața viitoare, cel ce are cu adevărat durere pentru greșelile lui, cel ce a dobândit cu adevărat aducerea aminte de osânda și de judecata veșnică, cel ce a primit cu adevărat frica de moartea sa, nu va mai iubi, nu se va mai îngriji nici de bani, nici de averi, nici de părinți, nici de slava vieții, nici de prieteni, nici de frați, peste tot, de nimic pământesc, ci lepădând și urând toată legătura, toată grija de

acestea, ba încă înainte de acestea și trupul său, urmează gol și fără griji și fără pregetare, lui Hristos privind pururea spre cer și așteptând ajutorul de acolo.

Înstrăinarea este părăsirea fără întoarcere a tuturor celor din locul de obârșie, care lucrează în noi împotriva țintei evlaviei noastre. Înstrăinarea este purtare necutezătoare, înțelepciune necunoscută, pricepere nearătată, viață ascunsă, țintă nevăzută, gând nedescoperit, dorire a puținătății, poftire a strâmtorării, pricină a dorului de Dumnezeu, mulțimea dragostei, respingerea slavei deșarte, adânc de tăcere.

Ascultarea este mormânt al voinței și înviere a smereniei. Nu se împotrivește mortul și nu alege între cele bune și între cele părute rele. Căci cel ce și-a omorât sufletul din evlavie va răspunde pentru toate. Ascultarea este lepădarea judecății proprii din bogăția judecății.

Plânsul după Dumnezeu este o tristețe a sufletului, o simțire a inimii îndurerate care caută pururi nebunește pe Cel după care însetează; iar neajungându-L Îl urmărește cu osteneală și se tânguiește cu durere alergând după el.

Plânsul este un ac de aur al sufletului scăpat de orice țintuire și alipire și înfipt de tristețea cuvioasă în lucrarea de cercetare a inimii.

Când ai ajuns la plâns, ține-l cu toată tăria. Căci înainte de a se îmbiba în tine, ușor ți se răpește. Și e topit ca ceara de tulburări, de griji trupești, de plăceri și mai ales de multa vorbire.

Blândețea este starea nemișcată a sufletului care rămâne aceeași în necinstiri ca și în laude.”

Sfântul Ioan Scărarul

SCRIITOAREA AMZA MARGARETA – ÎN VIZITĂ LA BIBLIOTECA HANGU

„Sunt atât de fericită și, în același timp, atât de plăcut surprinsă, că sunt astăzi, în vizită la această „Fata Morgana”, care se numește atât de sugestiv, Hangu, încât nu mai am nici o

„inspirație”. Astea sunt o parte din cuvintele așezate, citeț și ordonat, de scriitoarea Amza Margareta, în „Cartea de aur” a Bibliotecii Hangu. Chiar dacă pare un pic straniu, sau mai mult fantastic, există o singură certitudine uluitoare: scriitoarea Amza Margareta - care și-a petrecut cea mai mare parte a existenței în capitală sau călătorind prin toată lumea, dar cel mai frecvent de la București la Montreal și invers, scriitoarea care a publicat mai multe cărți în limba franceză, decât în limba română, nu doar pentru că era mai simplu și mai puțin costisitor, dar și pentru că limba franceză (pe care a învățat-o în primii ani de școală pentru că a frecventat de la vârsta de 7 ani, Școala Confesională de franceză) are o sonoritate care ei îi place enorm, scriitoarea care face parte din Uniunea Scriitorilor din Quebec - Canada și care a împlinit pe 23 noiembrie 83 de ani – a venit,

într-o zi de septembrie, plină de lumină și culoare așa cum sunt doar zilele în care toamna desenează în grabă, cu galben și portocaliu, ici colo câte o frunză și se joacă, aruncându-le spre soare, în vizită la Biblioteca Hangu.

Cum s-a întâmplat acest moment special? Așa cum se întâmplă toate minunile pe care Bunul Dumnezeu, în nemăsurata Lui înțelepciune, le lasă să prindă aripi, aici, pe pământ.

Doamna Amza a citit strigătul nostru deznădăjduit din Formula As, a scris o ilustrată și a lăsat un număr de telefon, așa cum fac doar oamenii foarte pragmatici și ancorați în realitate. Am sunat și, imediat, la capătul celălalt al firului a răspuns cea mai armonioasă, mai plină de viață și mai veselă voce pe care eu am auzit-o vreodată. Din acel moment, deși singură și fără un mijloc de transport personal, a trimis Bibliotecii Hangu zeci de cărți noi, cele mai multe cumpărate special pentru noi și o parte dintre cărțile publicate de ea în limba română. Am vorbit la telefon săptămânal. Abia așteptam să-i aud vocea plină de energie, de o veselie molipsitoare și mereu gata să mă încurajeze și să-mi dea sfaturi, iar mai presus de orice, să-mi vorbească despre cărți cu o elocvență dezarmantă. Într-o zi mi-a spus că și-ar dori cu tot sufletul să ajungă la Biblioteca Hangu, dar că asta se va întâmpla numai dacă soțul ei – inginerul Mihai Amza - care e mai mult la Montreal, decât în țară, se va întoarce mai repede la București, iar într-o altă zi, vocea ei la fel de veselă și de entuziastă, m-a anunțat, că vor veni la Hangu. Au coborât din mașină încărcăți de alte pachete cu cărți și de un pachet special pentru mine. Domnul Amza, un bărbat atent și meticolos, gata să vorbească despre experiența tristă

Evenimente locale

Evenimente locale

Evenimente locale

trăită într-un lagăr de refugiați, unde a ajuns doar pentru că și-a dorit să trăiască altfel decât încătușat în doctrinele impuse de „epoca de aur”, cu farmecului unui povestitor pentru care idealurile nu au rămas doar simple utopii, iar doamna Amza, așa cum mi-am imaginat-o o femeie mignonă, tunsă scurt, elegantă și mereu cu zâmbetul pe buze – imaginea unei prietene dragi, cu care nu m-am întâlnit de multă vreme și căruia aveam o mulțime de lucruri să-i povestesc. Nu m-am așteptat însă, ca cei 83 de ani, pe care îi poartă pe umeri doamna Amza, să fie atât de bine ascunși, poate și pentru că, am simțit mereu prezența copilului Rety, pe care l-am cunoscut citindu-i cărțile, dar, cu siguranță pentru că a urcat și a coborât scările cu pasul sprinten și ușor al unui om tânăr, pentru că nu s-a plâns că drumul de la București la Hangu a fost lung și obositor, pentru că mi-a mărturisit că

ea își dorește să trăiască mai mult de 100 de ani, dar cel mai mult pentru optimismul care plutea în jurul ei și pentru faptul că nu l-a abandonat niciodată pe Dumnezeu, care i-a dăruit o existență plină de bucurii și împliniri, colorați de o cultură generală demnă de invidiat. În convorbirile noastre telefonice mi-a mărturisit că a avut multe „cărți de căpătâi, care și-au ocupat pe rând locul pe noptieră, în funcție starea de spirit, însă cea al cărei farmec este fără egal, este volumul „Amintiri” de Zoe Cămărășescu”, că are două maxime care i-au acompaniat existența: „Se non e vero, e ben trovato.” - „Chiar dacă nu e adevărat, e bine găsit.” și „Divide et impera.” – „Împarte și stăpânește.” și că îi plac toate simfoniile compuse de Beethoven, dar cel mai mult muzica de operă, în special „Tosca” – de Puccini.

Vizita familiei Amza (doi coechipieri perfecți, între care armonia se află la loc de cinste, iar comunicarea și înțelegerea din priviri sunt la ele acasă), la Hangu nu a fost întâmplătoare, așa cum nu e nimic întâmplător în toate clipele pe care la trăim. Zile în șir m-am tot întrebat, după aceea, cât de generos, cât de sensibil, cât de special, cât de dăruit unei cauze nobile, cât de curajos, cât de perseverent, cât de tenace, cât de plin de încredere în cei din jur trebuie să fie un om pentru a străbate 400 de km ca să ajungă încărcat de pachete cu cărți, la o bibliotecă dintr-o localitate pe care nu a vizitat-o niciodată! Mi-aș fi dorit să nu plece așa curând. Mereu avem nevoie de oameni ca scriitoarea Amza Margareta, oameni inteligenți care să-ți împărtășească din bucuriile lor, oameni atât de simpli în aparență, dar atât de profunzi și de sensibili, oameni prietenoși care să-ți dăruiască zâmbete, să-ți întindă brațele, să sacrifice din timpul și din banii lor pentru a face bucurii neprețuite unor străini, oameni plini de pasiune, gata oricând să-ți ofere o felie uriașă din doza lor de optimism, să-ți facă bucurii pentru a trăi alături de tine sentimentul inconfundabil al surprizelor plăcute, oameni care să te ajute să te înalți, să-ți depășești granițele, fără să ceară nimic în schimb. Fără ei am rămâne triști, săraci, înstrăinați și singuri, bântuiți la nesfârșit de **sentimentul zădărniceii**.

Această întâlnire a fost o altă lecție, una dintre cele mai frumoase, pe care le-a regizat Dumnezeu pentru mine, ca să-mi arate cât de mult mă iubește. Am învățat că toți oamenii deosebiți pe care i-am întâlnit sunt mesagerii Lui, pregătiți special pentru mine și că numai alături de El și prin El, putem să ne bucurăm de fiecare mică minune oferită nouă – clipa.

Îi mulțumesc din suflet, familiei Amza pentru clipa oferită cu atâta bucurie și seninătate, Bibliotecii Hangu, pentru că ”cel mai frumos cadou pe care îl poți face cuiva este timpul tău, pentru că dăruiești o fărâmă din viața ta pe care nu o vei mai lua niciodată înapoi”.

Bibliotecar, Liliana Pîntea

Gânduri din diaspora

Gânduri din diaspora

Gânduri din diaspora

O POVESTE DE ACASĂ

CASELE, ca și oamenii, au suflet. Și casele pot fi triste, chiar dacă nu plâng cu lacrimi, și ele pot fi vesele chiar dacă nu râd în hohote ca noi. Casa mea e trista de-o vreme încoace. Și e tot mai supărată pe măsura ce se apropie Sărbătorile de iarna.

Chiar dacă sunt departe de ea, eu știu ce-o doare, pentru că e specială. **Ea e ACASĂ**.

Casa mea e tristă pentru că în acest an Moș Neculai n-o să aibă de ce intra să lase daruri în ghetuțele frumos înșirate la ușă. Nici nu mai sunt ghetuțe lângă prag, ca altă dată. S-au mutat în altă țară. Și-i tristă pentru că în Ajun părintele n-o va binecuvânta cum făcea în alți ani. Ușa e încuiată pentru că toți ai casei sunt plecați. Nici brad de Crăciun n-o să aibă în acest an casa mea. Bradul va împrăști mireasma de rășină, în altă casă, care poate va fi fericită că la ea vine Crăciunul. Casa mea se va mulțumi să vadă lumini la alte ferestre, pentru că ferestrele ei vor rămâne întunecate.

Colindătorii vor bate la ușa ei fără ca cineva să le poată deschide. Și e și mai supărată că ai ei, plecați departe, nu vor putea nici măcar asculta din prag, colindătorii veniți cu "O, ce veste minunată!". Ea încă îi mai poate auzi pe la casele ce n-au rămas singure și pustii.

Știu că-i supărată casa mea și că plânge în fiecare seară, pentru că îi este frig și dor, și pentru că pentru o vreme, nimeni n-o să-i treacă pragul.

Dar îi promit că asta nu va dura o veșnicie! Și asta pentru că ea e specială. **Ea e ACASĂ!** Și nici o alta nu-i va putea lua locul, oricât de luminoasă, de călduroasă și de plină cu de toate ar fi.

Semnează, Un român plecat de-ACASĂ

Gânduri din diaspora

Gânduri din diaspora

Gânduri din diaspora

"Ștafeta" - o scrisoare și un îndemn pentru Tudor

Dragă Tudor,

Pun pariu că rândurile mele – ivite ca din senin de nicăieri, din neanturile spațiului cibernetic, fără nici o atenționare sau pregătire prealabilă, te vor surprinde peste măsură, iar mesajul purtat de cuvintele scrise special pentru tine sunt sigură că te va uimi și mai mult, cel puțin în primele momente.

La drept vorbind, cine se autodefinește drept "un împătimit al aventurii" (ți mai amintești...?), scriind pentru o revistă de suflet intitulată nu întâmplător "Ecolul Hangului", trebuie să fie pregătit pentru astfel de "surprize", pe care mie îmi place să le numesc "mici minuni".

În primul rând, trebuie să-ți mărturisesc că "Ultimul clopoțel, clasa a IV-a" și "Biblioteca magică" au avut un puternic ecou în inima mea. Citindu-ți scrierile, cu emoție, am înțeles imediat că în ciuda diferenței de vârstă de peste patru decenii, ne fascinează în aceeași măsură universal cărților și al informației. Fără nici o urmă de îndoială, ne simțim Acasă în spațiul luminos al bibliotecii! Cât despre oamenii speciali întâlniți în calea noastră și eu știu ne facem o datorie de onoare din a le spune cu recunoștință: "Mulțumesc!" Pe fondul amintitelor asemănări ne leagă și mai mult înclinarea spre scris, nevoia interioară de a da glas gândurilor, trăirilor și sentimentelor. Într-un cuvânt, mânuitorii ai condeiului în scopul deprinderii exprimării de sine, aparținem amândoi aceleiași "bresle"; deocamdată ca începători.

Ai dreptate, în această lume în continuă transformare sunt și lucruri care au rămas și vor rămâne neschimbate. Mă refer la întreaga gamă de sentimente și simțiri ce ne învâluie în fața rafturilor

Gânduri din diaspora

Gânduri din diaspora

Gânduri din diaspora

pline cu cărți - aieva sau virtuale , dar mai ales la starea de minunare pe care tărâmul fermecat al Bibliotecii o dezvăluie numai aleșilor săi; prin noi și cei asemenea nouă, mirajul cărților va dăinui în timp și va rămâne veșnic nemuritor.

Doresc să anticipez viitorul și să-ți dezvălui un mic secret: cu cât ai să petreci mai mult timp răsfoind și citind cărțile preferate, respirând aerul proaspăt al Bibliotecii magice, ai să realizezi cum locul în care alegem ce vrem - ceea ce ne interesează și ne definește - devine un spațiu al libertății - libertatea de a fi noi înșine. Aici nu ne vom simți niciodată singuri sau ai nimănui; aici vom descoperi cine suntem și ce căutăm...

A sosit timpul să-ți mărturisesc că și în viața mea de elevă a existat un dascăl de care îmi amintesc cu mare emoție și drag, la fel de special ca și învățătoarea ta, doamna Nacu Elena. Și eu, împreună cu colegii mei din clasa a IX-a B a Liceului nr. 33 din București, "am fost îndrumați- folosind propriile-ți cuvinte - cu mare dăruire, perseverență și răbdare, să citim, să scriem și să fim cei mai buni" (1). Am simțit din plin sentimental pe care ți-l dă încrederea cuiva în ceea ce poți și ești în stare să realizezi. Ca și cum domnul Mihai Rădulescu – profesorul nostru de engleza - ne știa pe fiecare în parte mai bine decât ne cunoșteam noi înșine...

Dacă ar fi să aleg o singură amintire din perioada mai sus amintită, aceasta ar fi fără îndoială istorisirea despre Biblioteca de împrumut...

Parcă-l aud pe domnul profesor Rădulescu adresându-ne cu patos acea surprinzătoare întrebare, rostită cu atâta simțire în glas: "*Știți voi ce înseamnă o carte?*". Noi, proaspeții elevi de liceu cu mințile încă necoapte, nu ne-am grăbit să ne spunem părerea, crezând pesemne că-i vorba de vreo întrebare de formă sau poate ne-o fi derutat aparenta lipsă de legătură dintre limba engleză și subiectul ridicat. Răspunsul ni l-a dezvăluit mai apoi tot domnul profesor, pe larg și ajutat de o povestire adevărată, din îndepărtata-i copilărie bucureșteană.

"- Știți voi ce puteri nevăzute se ascund într-o carte și cum te poate ea ajuta, modesta carte, să-ți fie mai bine și mai ușor în viață? Hai să vă povestesc cum ne-am descurcat în timpul războiului, când mama a transformat biblioteca noastră personală într-una de împrumut. Erau vremuri grele, necazuri și lipsuri, iar lumea simțea nevoia să evadeze din apăsătoarea viață de zi cu zi. O carte te poate învăța sau instrui, slujindu-ți și îmbogățindu-ți în felul acesta mintea, dar tot la fel de bine stă în puterea cărții să tămăduiască și să aline durerile sau rănilor sufletești, ca să nu mai vorbim de înălțarea spirituală, spre care tot ea, cartea, te poate purta. Și toate acestea după nevoia și alegerea ta. Într-un cuvânt, ideea mamei a prins viață, iar lumea lua cărți cu împrumut din biblioteca noastră, în schimbul unei modeste plăți. Din bănuții aceia, puși unul lângă altul, ne-am întreținut noi până la terminarea războiului, când tata s-a întors de pe front. Da, da, în multe feluri te poate sluji o carte..."

Dragă Tudor, nu vreau să mai lungesc vorba. Ți încredințez istorisirea domnului Rădulescu despre **Biblioteca de împrumut**, pentru că am făcut un legământ cu mine însămi de a transmite mai departe, tinerei generații, povestea acestei minunate idei creatoare. Tu ești alesul; ție ți predau ștafeta! Știu că prin tine, semințele semănate pe vremuri de către dascălul meu vor ajunge într-un sol roditor. Nu e nevoie să faci sau să promiți ceva anume. Te rog doar să nu uiți...

După citirea acestei scrisori poate vei fi ispitit să gândești că mesajul din rândurile ei se adresează cuiva mult peste vârsta ta. Nu te lăsa derutat! Scriind și fiind tu însuși ai dovedit deja că ești la înălțimea oricărei misiuni sau vis mult dorit. Amintește-ți de cuvintele adresate doamnei învățătoare Elena Nacu: "Vă mulțumesc pentru că ați avut încredere în mine și în tot ce am realizat până acum, **de parcă aș fi fost un om în toată firea.**" Continuă pe acest drum!

Dacă vei dori să ne cunoști mai bine, pe mine sau pe cel ce mi-a fost dascăl – scriitorul Mihai Rădulescu, te invit să ne vizitezi pe site-ul intitulat sugestiv "Literatură și detenție". Vei putea afla,

Gânduri din diaspora

Gânduri din diaspora

Gânduri din diaspora

citind scrieri semnate de mine la rubrica "Cartea prietenului meu", amănunte despre reîntâlnirea cu domnul profesor, după 37 de ani și despre puterile magice ale..."Bibliotecii de împrumut".

Și, pentru că știu că îți place geografia, dă-te la fuga la un atlas cu o hartă a lumii. Caută din priviri Marea Neagră și îndreaptă-te spre sud-est, străbătând Turcia după o linie imaginară, ce împarte ținutul acestei țări în două părți aproximativ egale. Așa vei ajunge în Orientul Mijlociu, unde pe țărmul răsăritean al Mediteranei se află orașul unde trăiesc în prezent, în Israel. Mai adaug că m-am născut în București și că Valea Bistriței – cu locurile și oamenii ei – cunoscută încă din copilărie din vacanțele petrecute la poalele Ceahlăului, la rude, ocupă un loc special în inima mea.

A sosit timpul să facem cunoștință. Mă numesc Monica Levinger și închei această scrisoare cu mult drag și cu bucuria de a te fi cunoscut (ce-i drept într-un mod inedit, cu totul și cu totul virtual ☺!)

29 septembrie 2012 – Israel

Cuvânt de învățătură

Cuvânt de învățătură

Cuvânt de învățătură

Crăciunul - „Mama tuturor sărbătorilor”

Cu adâncă emoție, ne pregătim duhovnicește pentru praznicul bucuriei, al păcii și al iubirii dumnezeiești, praznicul Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos. Pentru noi, cei ce ne numim creștini, venirea în lume a Fiului lui Dumnezeu este sintetizată în mărturisirea noastră de credință, în Crezul, pe care îl rostim la fiecare Sfântă Liturghie, în care sfinții autori precizează că Iisus Hristos este Cel „Care, pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire, S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria și S-a făcut Om”. Minunea întrupării lui Hristos a unit cerul și pământul, a uimit lumea, a împărțit istoria omenirii în două, a străbătut veacurile și se face cunoscută și nouă astăzi.

Adevărul despre Întruparea cea mai presus de fire a Fiului lui Dumnezeu este primit, de cei care-L mărturisesc, numai prin Credință, pentru că mintea nu poate să așeze un astfel de fapt în tiparele obișnuite ale cunoașterii omenești. De aceea spunea Sfântul Apostol Pavel, ucenicului său Timotei „cu adevărat mare este taina drepte credințe: Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a întrupat în Duhul, a fost văzut de îngeri, S-a propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume și S-a înălțat întru slavă”(1Tim.3,16). Fiul lui Dumnezeu devine Fiul Fecioarei; Stăpânul a toate ia „chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor”(Filip.2,7), Cel neînceput se începe, Cel nevăzut se face văzut, Cel necuprins se cuprinde. Cuvintele Apostolului neamurilor se pot urmări și în viața poporului nostru. Într-adevăr, taina întrupării și a drepte credințe a fost propovăduită la strămoșii noștri geto-daci, prin predica Sfântului Andrei, primul chemat la apostolie de către Iisus Hristos, apoi de urmașii săi, episcopi și preoți, în rândul populației daco-romane și, în sfârșit între romani. Iar această taină a drepte credințe, sau mai corect spus, credința nouă, a fost văzută sau acceptată de acest popor nou, născut creștin, pe parcursul a două mii de ani, aproape.

Dacă noi, românii, am rămas creștini dintru început până astăzi, acest lucru se datorează în primul rând bisericii, prin slujitorii ei, care au știut să mențină credința creștină, ortodoxă, în sufletul românilor, în pofida atâtor vitregii ale vremurilor. Biserica, ca o mamă, ne pregătește pentru marele praznic al Nașterii Domnului, amintindu-ne prin post, slujbe și colinde, de „plinirea vremii”, de proroci, de Fecioara Maria și de dreptul Iosif, de Betleem, de peșteră, de păstori și de ieslea cea săracă, de „Mesia cel luminos”. „Astăzi S-a născut/

Cuvânt de învățătură

Cuvânt de învățătură

Cuvânt de învățătură

Cel fără-nceput/ Cum au spus proorocii”.

Parcă l-am auzi pe Sf. Ioan Apostolul și Evanghelistul spunând: „Și Cuvântul Trup S-a făcut și S-a sălășluit între noi”(In.1,14). Adverbul „astăzi”, ca și verbul „S-a născut”, sunt atemporale, pentru că Hristos S-a născut și în urmă cu două milenii, Se naște și azi pentru cei de acum și Se va naște mereu și pentru generațiile viitoare , până la sfârșitul veacurilor. Iar prin cuvintele „Cel fără-nceput”, trebuie să înțelegem pe Cel Născut din Tatăl mai înainte de veci, care este veșnicia însăși și care intra în istorie în chip văzut, astăzi și întotdeauna, aici și pretutindeni, pentru ca să se împlinească proorociile

Vechiului Testament, pentru ca să unească cerul cu pământul, iar veșnicia cu timpul și spațiul. „Fecioara, astăzi, pe Cel mai presus de ființă naște”. Deci astăzi, nu atunci. Iar aceasta readucere a Nașterii Domnului în fiecare an, ne arată că sărbătoarea Crăciunului nu mai este o sărbătoare abstractă, ci este prezența permanentă a lui Hristos printre noi: „Astăzi S-a născut Hristos, Mesia - chip luminos./ Laudăți și cantată / Și vă bucurați”. Iar pentru că „astăzi” toate cele insuflă se bucură de permanența mesianică, înseamnă că de aceeași reînsoțire se bucură și natura la Nașterea

Domnului, căci și ea suspină, așteptând „plinirea vremii”.

Acum când suntem

aproape în pragul celei mai sfinte și mai tainice nopți a anului, când gândurile ni se întorc spre anii copilăriei, să încercăm să menținem și aici, în comuna noastră, în parohiile în care trăim, minunatele tradiții românești, dar să nu ne limităm numai la partea materială, lumească și folclorică a praznicului Nașterii Domnului, ci să încercăm - așa cum au făcut înaintașii noștri - să punem accentul pe pregătirea spirituală, absolut necesară pentru primirea Pruncului Sfânt: post, rugăciune, spovedanie și împărtășanie. Ce facem noi în această perioadă, a Postului Crăciunului? Ne pregătim să- L primim pe Dumnezeu. Nu așa zice o colindă? întreaba colindătorii pe gazdă: de ce s-a împodobit așa frumos? „- Ai feciori de însurat/ sau fete de măritat?/ - N-am feciori de însurat,/ nici fete de măritat,/ da-L aștept pe Dumnezeu,/ să ne apere de rău”. Il așteptăm și noi pe Dumnezeu să ne apere de rău. Și noi, în cortul nostru de lut, vrem sa-L primim pe Dumnezeu. Ne pregătim pentru coborârea Lui pe pământ, pentru Crăciun. Sfântul Apostol Pavel ne spune: „Nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt care este în voi?” (I Cor.6,19). Necazul vine de-acolo, că noi, din peștera curată în care vine Domnul Hristos, ne-am transformat în peștera de tâlhari. Și in cortul nostru, care ar trebui să-L aiba oaspete pe Hristos și să fie plin de Duhul Sfânt, sălășluiesc multe duhuri rele, multe păcate. Ei, pe acestea ar trebui să le dăm afară. Trebuie să ne pregătim ca să-L primim pe Dumnezeu, pentru ca dacă-L avem pe Hristos, avem totul. Lumea de astăzi, dacă are atatea necazuri și greutăți, neîmpliniri și neliniști, toate acestea vin pentru că lipsește Hristos. Dacă este prezent Hristos, oricât de puține ar fi, oricât de rele ar fi cele din jurul nostru, este bucurie și împlinire. Domnul Iisus Hristos se coboară pe pământ ori de câte ori găsește un suflet de creștin curat. Să deschidem poarta sufletelor noastre pentru primirea Pruncului Iisus. Să-l cântăm împreună cu îngerii „Slavă intru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace , între oameni buna voie”-Lc.2,14. Dacă „pacea pe pământ” este într-un fel atribuția unora, atunci fără îndoială celelalte îndemnuri „preamărirea lui Dumnezeu și între oameni buna voie”, ni se adresează nouă.

Crăciunul este darul lui Dumnezeu pentru noi toți, pentru lumea întreagă, căci Hristos S-a făcut om pentru noi toți, ca să-i cheme pe toți la lumina adevărului și a dreptei credințe. Se cere ca măcar acum , în pragul sărbătorilor Crăciunului, Anului Nou și Bobotezei, să încercăm să aducem între noi, iubirea pe care a adus-o în lume Cel născut în ieslea din Betleem și corolarul acesteia, iertarea.

„Nașterea lui Hristos, să ne fie de folos”. Amin.

Preot, Avarvarei Gheorghe

FIȚI ORIGINALI ! NU TREBUIE SĂ FIȚI COOL !

A fi original nu mai este în ziua de azi o chestie cu conotații pozitive. Poți să fii cool citind, fiind un exemplu pentru cei din jur dacă ești un om puternic. Dacă ești slab, consideri că a fi cool înseamnă să vorbești urât, să-ți ignori semenii, să te porți urât cu cei mai în vârstă decât tine.

Am ales să scriu despre asta pentru că pe cei tineri îi preocupă în special modul de percepție al celorlalți. Își creează o imagine despre sine în funcție de cum sunt văzuți de ceilalți, fără a încerca, câtuși de puțin, să dea ei tonul, să schimbe ei registrul. Și pot să dau un exemplu: în ziua de azi, puțini sunt cei care cred că cititul este cool sau că îi ajută cu ceva în viitor. Mulți cred că cititul îi face să fie percepuți ca "șoareci de bibliotecă", ori "tocilari" când ar putea, cu experiența acumulată în urma cititului să fie centrul atenției poveștilor de grup. Când ai un subiect care te-a fascinat poți să acaparezi, poți să scrii mai ușor la școală, poți să treci peste realitățile zilnice mai ușor, punându-te în pielea personajului.

Pentru toți, viața înseamnă munca. Nu poți plăti facturi, școli, haine, servicii de tot felul, dacă nu ai bani. Iar banii îi faci prin muncă. De cele mai multe ori, munca ne acaparează 90% din timp. Și totuși, cărțile și obiceiul de a citi zilnic reprezintă unele din cele mai importante îndeletniciri în viață. Unul din autorii mei preferați – Robin Sharma – spunea că, "pentru a fi lideri în viață, copiii trebuie mai întâi să citească".

Cel mai bun exemplu pentru fiecare din noi sunt oamenii care au reușit în viață. De aceea mie îmi place să citesc despre modele. Despre oameni model: biografii și autobiografiile celebre. Pentru a fi lider în viață (și prin lider nu înțeleg șef) trebuie să fim în legătură cu viețile marilor oameni care au trăit înaintea noastră.

Pentru mine, cărțile mai înseamnă și speranță. Speranța că totul va fi mai bine mâine, că există cineva acolo care trăiește ce-am trăit și eu, speranța că există rezolvări pentru problemele cu care mă confrunt, speranța că nu sunt singură.

Cărțile înseamnă și comunicare. „Prin seducție bați la poarta sexului, prin comunicare bați la poarta sufletului” spunea într-una din cărțile sale psihologul Aurora Liiceanu. Iar comunicarea ne ajută să ne facem ușor și prieteni.

Cărțile înseamnă și informare (un alt fel de comunicare). Iar informarea ne ajută și în alegerea viitorului, în stabilirea unei cariere. Fostul președinte american, Bill Clinton spunea că "să alegi o carieră este ca și cum ți-ai alege o soție dintre zece prietene. Chiar dacă o alegi pe cea mai frumoasă, cea mai inteligentă, cea mai blândă, există în continuare durerea de a le fi pierdut pe celelalte nouă". Deci trebuie să te informezi foarte bine înainte.

Comunitatea din Hangu trăiește într-o lume plină de tradiții. O sursă inepuizabilă de povești, rețete, experiențe de viață, poate mai ceva ca în cărți. Ascunse bine în cotloane uitate de lume, în sufletul unor oameni care par sictiriți și supărați de traiul pe care sunt nevoiți să-l ducă. Mi-ar plăcea să aud că un tânăr din Hangu este "cool" pentru că a descoperit cea mai fascinantă poveste a unui bătrân de-al locului și a spus-o atât de original celor din jur încât întreaga planetă a auzit de numele lui. Cu puțină încredere, cu multă răbdare, cu abilități de comunicare descoperite în urma cititului, aceste lucruri sunt posibile.

Vă invit să mă fermați și să mă întorc cu drag într-o comunitate din care au făcut parte, cândva, și bunicii mei.

Oana Grecea - jurnalist și blogger - www.gandurisibucatareala.ro

POVEȘTEA MASCOTEI „ÎNVĂȚĂCEL”

Mascota „Învățăcel” are o poveste la fel de fermecătoare ca și nutrișoara veselă cu care îi întâmpină, de fiecare dată pe toți cei care trec pragul Bibliotecii Comunale Hangu.

Ideea mascotei a pornit de la o salopețică roșie, pe care am primit-o într-unul dintre zecile de pachete cu haine și cărți, pe care le trimite mereu, din inimă și cu mult drag, doamna **profesor ANINOIU SIMONA**, din Craiova - o cititoare a scrisorii noastre publicate în revista **„Formula As”**. Salopețica mi-a fost atât de dragă, încât nu m-a lăsat inima să o dau cuiva. Am oprit-o și le-am spus copiilor ce vreau să fac cu ajutorul lor, dar mai ales de ce avem nevoie pentru o mascotă. Cu entuziasmul și candoarea vârstei, au înțeles repede mesajul, așa că au adus la bibliotecă fel de fel de păpuși, care mai de care mai schilodite (fără ochi, fără mâini, fără picioare). Ne amuzam împreună și le-am spus că n-aș vrea ca mascota noastră să fie o persoană atât de

stâlcită. Am ales până la urmă, împreună cu ei, o păpușică fără o mână și fără picioare, care mai era și pictată pe față cu carioca albastră, dar avea niște ochi tare expresivi, așa că i-am acoperit picturile cu corector alb și i-am pus nas (căci și nasul era ciopârțit) dintr-un glob de Crăciun, i-am dat buzele cu lac de unghii roșu și am tot acoperit din defecte până a început să semene cu un clown. Îi lipseau însă o mână, papucii și ceva ce i-ar fi întregit imaginea. La momentul respectiv nu știam ce anume, pentru că era frumoasă și așa, chiar dacă era tristă, în ciuda faptului că eu îi colorasem buzele ca și cum ar fi zâmbit, dar eu eram un pic nemulțumită ori de câte ori o priveam. Îi lipsea acel „ceva” care să o definească, dar mai ales să o facă greu de ignorant și, mai apoi, dificil de uitat. Am tot încercat să îi caut ceva special pentru a-i schimba înfățișarea, dar nimic nu părea să i se potrivească. Mascotei noastre îi lipsea, pe lângă farmecul necesar și atitudinea. M-am resemnat, însă. Era aproape gata când am făcut concursul pentru alegerea unui nume simbolic. N-aș putea să descriu încântarea copiilor. Știam că așa se va întâmpla și mai știam că imaginația lor nu are granițe și că pot deveni ușor responsabili și serioși, când li se încredințează anumite misiuni. Au găsit repede, multe nume sugestive, de aceea mi-a fost greu să aleg între „Istețul”, „Rotitic” (citit invers înseamnă „Cititor”), „Sârguinciosul”, „Învățăcel”, „Istețilă”, „Curiosul”. Am ales într-un final numele **„Învățăcel”** pentru că fiecare dintre noi, rămâne o viață întregă învățăcel.

Nu aș putea să vă spun de ce participanții la concurs, cărora eu nu le-am dat nici măcar o sugestie, au ales nume masculine, deși mascota noastră semăna mai mult cu o fetiță. Dezlegarea acestui mister a venit odată cu un alt pachet trimis, cu aceeași mărinimie, de doamna Simona, colet în care am găsit pălăria de mexican, papucii roșii și șosețelele. În primul moment nu știam ce să fac cu ele, pentru că toate erau prea mici pentru un copil. Imediat însă, am așezat pălăria pe capul mascotei, i-am pus mai multe șosețele, ca să stea papucii și

*Povești din biblioteca**Povești din biblioteca**Povești din biblioteca*

mascota noastră mai avea nevoie doar de o mână. Am găsit o mână de la altă păpușă, iar broscuțele și iepurașul care întregesc imaginea viu colorată a mascotei sunt adunate tot din pachetele expediate cu atâta generozitate, de doamna profesoară, care sper, din tot sufletul, că e încântată și mândră de felul în care arată mascota noastră.

Mascota “Învățăcel” a devenit astfel cartea de vizită a Bibliotecii Hangu și e gata oricând să-i primească zâmbind și să-i încante cu nutrișoara ei haioasă pe toți care își fac timp să ne viziteze.

Noi și Mascota “Învățăcel”, vă așteptăm, cu drag, să ne treceți pragul și să ne cunoașteți.

Bibliotecar, Liliana Pîntea

*Evocări**Evocări**Evocări**Evocări*

ADUCERI AMINTE

Ori de câte ori trec prin Hangu, privirile mele caută biserica din centrul Hangului, care își înalță semeață, turlele către ceruri, către Dumnezeu. Privirile mele mai caută clădirea spitalului și jandarmeria. În locul lor, luciul albastru al lacului de acumulare Izvorul Muntelui, în care își scaldă, în fiecare zi, cu Ocolașele, Toaca și Panaghia, trupul său uriaș. Există și ani în care, primăvara, când nivelul lacului de acumulare este mai redus, se pot observa zidurile catedralei inundate de ape.

Tot în centrul Hangului, se înalțau cândva casele cu etaj ale lui Pantelimon Chiuaru și Vasile Roșu. Aici, în centrul comunei, se adunau în duminici și sărbători, locuitorii din împrejurimi și „puneau țara la cale”. Și aceste construcții au dispărut din cauza strămutării, iar temeliiile lor plâng acum pe fundul lacului.

Pantelimon Chiuaru și Vasile Roșu au avut câte un copil de vârsta mea, dar am învățat la școli diferite. Este vorba despre Chiuaru Emil și Roșu Valentin, cu care m-am întâlnit apoi, la Penitenciarul

Suceava, în 1948, când au fost arestați un mare număr de elevi de la liceele din țară, considerați ostili regimului comunist instalat la conducerea țării încă din 6 martie 1945. La Suceava m-am întâlnit și cu elevul Savin Iosif, cu învățătorul Teoctist Galinescu și cu alte persoane din Hangu cărora nu le mai rețin numele, căci din 1948 până astăzi au trecut 64 de ani. Acolo, în închisoare, ne mărturiseam unul

altuia necazurile și, eventual, unele mici bucurii, iar în serile senine priveam în depărtare, printre gratiile de la ferestrele celulei. În serile noroase abia se deslușea Ceahlăul, un fel de Zeus care domina împrejurimile. Uneori, ajungeau până la noi, tânguirile de buciim de la stânilor din apropiere, care ne mai ostoiiau dorul după locurile natale și după cei dragi, rămași acasă.

Adesea, ne întrebam unii pe alții, ce a făcut fiecare și cum nimeni nu făcuse nici o faptă rea, eram nedumeriți asupra motivului care a dus la arestarea noastră. Aveam totuși un numitor comun, eram cu toții ostili ideilor comunismului ateu, dar ne întrebam de unde au știut comuniștii, ce gândeam noi? Cum să nu fim împotriva lor, dacă ne luau icoanele de pe pereții clasei, iar în locul lor așezau portretele lui Gheorghiu-Dej, Vasile Luca, Ana Pauker și ale altor fruntași comuniști.

Comuniștii ne ironizau dacă ne vedeau făcând cruce și încercau mereu să ne convingă că nu există Dumnezeu, iar cel mai de seamă personaj al istoriei este Iosif Vissarionovici Stalin. Eram îndemnați să ne înclinăm în fața portretului cu respect și să strigăm:

Evocări

Evocări

Evocări

Evocări

„Stalin și poporul rus
Libertate ne-au adus!”

Însă gradul de libertate adus de Stalin în România, se măsoară în numărul mare de închisori supraaglomerate cu deținuți politici, de la elevi, până la pensionari, cu alte convingeri politice sau apolitice cum eram noi, elevii. Într-o zi a fost adus la noi în celulă un bărbat mult mai în vârstă decât noi, dar destul de tânăr, înalt și frumos. Îl chema Costică Șurubar, noi însă, i-am spus „Nea Costică” și așa i-a rămas numele.

După câteva zile, timp în care ne-am familiarizat cu Nea Costică, acesta a început să ne mărturisească din durerile sufletului său:

„În 1942 am fost mobilizat în armata, în vederea participării la război, alături de aliații noștri de atunci, nemții, pentru întregirea României. Eram așezați în formații de luptă, pe malul drept al Prutului. Acolo am fost vizitați de Regele Mihai I și de către Mareșalul Ion Antonescu, care ne ridicau moralul pentru a uita de luptele groaznice care ne așteptau. Noi știam că Basarabia face parte din trupul țării, dar ea a fost cotoșită abuziv de marea putere militară din răsărit - Rusia Sovietică. Este cunoscută afirmația celebră: „Sub brațul înverșunat al forței, dreptatea celui slab se sfărâmă”. Pe noi ne durea inima la gândul că frații noștri moldoveni din Basarabia trăiesc greu sub forța de persecuție și ocupație, cruntă și nemiloasă. Așteptam să se întâmple ceva bun, care să ducă la eliberarea lor și, într-adevăr, la 22 iunie 1940, Mareșalul Ion Antonescu ne-a ordonat:

„Pentru eliberarea Basarabiei și pentru întregirea țării, vă ordon, treceți Prutul!” Noi am executat ordinul comandantului, am trecut Prutul și, după lupte grele am ajuns la Nistru. Nouă nu ne trebuia pământ străin, de aceea trebuia să ne oprim la Nistru, dar eram obligați să ne purtăm cu loialitate față de armatele germane, care au luptat cot la cot cu noi, pentru eliberarea Basarabiei. De aceea am mers mai departe, peste Nistru, nu pentru pământ străin, ci pentru stăvilirea expansiunii comuniste, care își pusese în gând să cucerească întreaga planetă.

Din păcate, armatele din fața noastră mult mai numeroase, ne-au respins atacul, la Cotul Donului, iar noi ne-am retras în țară. La 23 august 1944, Regele Mihai I, a trecut de partea Puterilor Axei ca să salveze România de un război nimicitor, dar și pentru a scurta cel de-al doilea Război Mondial. Noi, soldați supuși, ne-am urmat regele și astfel, ne-am alăturat armatelor Uniunii Sovietice. Am luptat alături de armatele aliate, purtând lupte grele în Munții Tatra și în alte locuri, unde am pierdut mulți oameni, până la terminarea războiului – 8 mai 1945.

Imediat după ce am venit acasă de pe front, m-am căsătorit cu Leana și am început să ne construim o casă, pentru a pune bazele unei gospodării și ale unei familii.

Într-o zi, însă, au venit la noi acasă, doi bărbați înalți, cu ochii albaștri, îmbrăcați în negru, purtând niște mantale lungi de piele. M-au chemat la miliție, unde mi-au spus că trebuie să dau o declarație, după care mă voi întoarce acasă.

Eu mă gândeam că poate îmi dau o decorație, pentru că am luptat în război. Din păcate însă, m-au trimis la închisoare și sunt acuzat că am luptat alături de soldații nemți, împotriva Uniunii Sovietice. Nimeni nu pomenește de faptul că eu am luptat și alături de armatele sovietice, până la terminarea războiului.

Eu nu am fost decât un simplu soldat și am executat ordinul primit de la comandant. Dacă nu aș fi executat acel ordin, aș fi fost condamnată la moarte. Soldații execută fără să se opună, ordinele primite de la comandant. În armată există o disciplină de fier, cu atât mai mult cu cât eram pe front. De ce trebuie să fim urmăriți politic, noi soldații care nu am făcut nici un fel de politică? Nedumerirea mea față de aceste pedepse politice nemeritate este la fel de mare cât Ceahlăul”.

În unele seri senine, când se zăreau stelele și luna, pe nea Costică îl cuprindea dorul de casă, de satul lui de lângă Buhuși și de Leana, Începea atunci să cânte potolit, ca să nu-l audă gardienii.

Evocări

Evocări

Evocări

Evocări

După aceea își ștergea ochii înlăcrimați, cu zeghea aspră și murdară, apoi își întindea trupul scheletic pe scândurile priciului și adormea.

Acolo, în închisoare, împreună cu hanganii Chiuaru Emil, Roșu Valentin, Savin Iosif și cu Nea Costică, discutam adesea despre regii din istoria României și rolul lor determinant la făurirea statului român.

Carol I și Regina Elisabeta au realizat Independența României (1877), Ferdinand și Regina Maria au făurit "România Mare", sărbătorită la 1 decembrie 1918, Carol al II-lea și Regina Elena au creat condiții bune de viață poporului român. Regele Mihai I a iubit poporul și a salvat România de la un război nimicitor. Cu toate acestea, atât noi, cât și Nea Costică, eram nedumeriți de ce a fost regele

Mihai I obligat să abdice și alungat din România?

În anul 1949 ne-am despărțit de Nea Costică, deoarece noi, elevii am fost transferați la penitenciarul Târgșor – Prahova, iar deținuții mai în vârstă la Gherla, Aiud și în alte penitenciare din țară.

După revoluția din 1989, Regele Mihai I a încercat să vină în țară, dar nu a mai fost primit, căci conducătorii de atunci erau încă tributari ideologiei comuniste, sub imperiul căreia trăiseră din 1945, până în 1989.

Am aflat că regele nostru a dus o viață grea în Elveția, unde repara mașini pentru a-și întreține familia,

pentru că nu a luat cu el când a părăsit România, decât lucruri personale.

În străinătate, regele Mihai I a militat permanent în favoarea României, având un rol important în primirea României în NATO și în Uniunea Europeană.

Dacă regele Mihai I ar fi fost înscăunat la conducerea României nu am fi ajuns în această stare de neliniște și sărăcie. Ne puteam compara cu țările civilizate din Vestul Europei, nu cu țările sudafricane.

Eu, împreună cu toți românii mei iubitori de țară, de neam și cu credință în Dumnezeu, sperăm ca Dumnezeu își va îndrepta fața către noi și ne va lumina să alegem în fruntea țării conducători înțelepți și patrioți, care să aibă grijă și să iubească poporul român. Doamne ajută!

După ce am evocat mai sus câteva evenimente, printre care și lupta unor români (tineri și adulți) împotriva comunismului, pentru apărarea credinței noastre strămoșești, a tradițiilor sfinte și a unității de neam, se cuvine să însăilăm și câteva cuvinte despre prezentul și perspectivele comunei Hangu.

După ce comuna Hangu a trecut prin „durerile strămutării”, locuitorii care au renunțat să plece, s-au retras pe coastele dealurilor și și-au întemeiat, cu credință în Dumnezeu și dragoste de locurile natale, noi gospodării, care au înflorit și înfloresc mereu, asemeni ghiocelor primăvara.

Acum comuna Hangu a renăscut din propria-i cenușă, ca fabuloasa pasăre Phoenix.

Pentru a afla date despre trecutul, prezentul și viitorul localității Hangu, recomand cercetarea lucrărilor: „Istoria Hangului” de profesor Gheorghe Drugă, „Țara Hangului” – autor Teoctist Galinescu, colecția revistei „Țara Hangului” și revista locală „Ecoule Hangului”, disponibile pe Internet. În final, aș dori să parafrazez pe marele nostru poet Vasil Alecsandri: „Viitor de aur, Hangul nostru are / Și prevăd prin veacuri, a lui înălțare!”.

Profesor, Mihai Doroftei, Borca

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Micii scriitori

Basmul iernii

A sosit iarna, cu sufletul ei rece și înghețat. Odată cu venirea ei, totul a adormit în jur. Animalele stau ascunse în căsuțele și vizuinile lor, savurându-și hrana, cu gândul la primăvară.

Pământul picotește sub plăpumioara albă, rece și pufoasă. Crengile copacilor, desfrunzite, par niște coarne de cerb care stau de strajă peste întinderea argintie. E peste tot liniște, până în noaptea de ajun când se aud glasuri cristaline care duc, la fiecare casă de creștin, vestea minunată că s-a născut Iisus - Mântuitorul lumii.

Dascălu Rebeca Ștefania, elevă în clasa a VI-a, Școala Buhalnița, profesor Dominte Teodora

Iarna

La începutul lunii decembrie fluturau rar câțiva fulgi de nea, prin văzduhul sur. Se opreau pentru o clipă, nehotărâți, apoi coborau încet spre pământ. Parcă le părea rău după înălțimile din care veneau.

Apoi a venit iarna și s-a așezat tăcută peste sătucul meu, până la marginea zării. Casele sunt mai mici, dormind parcă sub acoperișurile grele de zăpadă. E liniște și e frig. Zăpada strălucește cât vezi cu ochii, ademenindu-ne la săniuș. Câte un om de zăpadă, cu nasul roșu, visează la căldura de la gura sobei și la poveștile pe care le mai deapănă bunicile, împletind ciorăpei și mănuși.

E iarnă și noi adormim cu gândul la Moș Crăciun.

Marian Bontaș, elev în clasa a IV-a, învățătoare Manolache Steluța

Iarna

Zâna iarnă a bătut ușor, cu degete de gheață, la ușa sătucului meu. A intrat aruncând mii de fulgi albi strălucitori peste codrii adormiți. Și-a întins apoi mantia groasă peste tot, acoperind casele cu omăt. Gerul și-a luat personul și, în fiecare noapte trece pe la ferestrele noastre și pictează neobosit, flori de gheață. E atât de frig încât și pisișii se ascund în casă și torc de zor.

Numai copiilor nu le pasă de ger. Cât e ziua de mare sunt la săniuș, țipă, se bucură și se bat cu bulgări de zăpadă. Suntem veseli și pentru că știm că mai e puțin și va veni Moș Crăciun, pe care noi îl iubim atât de mult.

Asavei Letiția, elevă în clasa a IV-a, învățătoare Manolache Steluța

